

Arrest

nr. 119 666 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2014 met refertenummer X

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoeksters asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoekster voor het Commissariaat-generaal aflegde niet stroken met de verklaringen die zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde. De Raad stelt vast dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op wezenlijke elementen van het asielaanvraag. Verzoekster wijt de tegenstrijdigheden aan het feit dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer vlug en zeer summier gebeurt zodat misverstanden of zelfs fouten onvermijdbaar zijn en dikwijls gebeuren. De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet aangeeft welke misverstanden of fouten er gebeurd zijn en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. De Raad wijst erop dat als verzoekster van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn het haar verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werd voorgelezen. Zij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekster heeft dit echter nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend waarmee zij heeft bevestigd dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoekster geen enkele melding gemaakt van misverstanden of fouten tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laat. Verzoekster heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van haar relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoekster rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielaanvraag waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2013 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat zij geen commentaar heeft op de beschikking maar er wil op wijzen dat het pas in het verzoekschrift is dat zij de fouten gemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken kan aankaarten vermits zij pas in de procedure van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzage heeft in het dossier. De verzoekende partij heeft sterk haar twijfels over de wijze waarop haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden voorgelezen. De verzoekende partij wijst erop dat zij het zeer moeilijk heeft als verkrachte Nepalese vrouw, wat de kern is van haar relaas en haar vrees voor vervolging.

1.4.3. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd vermits zij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met haar andersluidende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag, p. 7-14-16-18). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal geen enkele negatieve opmerking maakte over het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij had toen reeds de mogelijkheid om aan te geven dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken fouten waren gemaakt. De verzoekende partij ontkende toen echter eenvoudigweg de verklaringen die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, zonder verder concreet te vermelden welke fouten er volgens haar gemaakt zouden zijn.

Waar verzoekende partij stelt dat zij het als Nepalese vrouw die verkracht werd moeilijk heeft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij bevestigt dat zij 6 jaar wachtte alvorens haar land van herkomst te verlaten. Daarenboven vertrok verzoekende partij 3 keer naar India en keerde zij terug naar Nepal. Deze vaststellingen staan haaks op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zo verzoekende partij nog stelde dat zij geen visum nodig heeft voor India, gaat zij eraan voorbij dat dit niet het punt is, wel het feit dat zij terugkeerde naar Nepal. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij nog contact heeft met haar vader en zussen vanuit België en haar vader haar reis naar België betaalde (adm. doss., gehoorverslag, p. 6-8).

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS